

1

ROSA SIGER, DET HJÆLPER AT SKRIVE OM DET. Og om nogen ved det, må det være Rosa.

Hun siger, at når man hverken kan finde hoved eller hale i noget som helst, og når det føles, som om jorden er begyndt at gyngede under en, så hjælper det at sætte sig stille og roligt ned og skrive om det.

Men Rosa ..., sagde jeg, jeg ved bare ikke, hvor jeg skal begynde, og hvor jeg skal ende.

Du kan begynde hvor som helst, svarede hun. Bare du gør det langsomt og giver dig god tid. Bare kast dig ud i det. Tag fat i en af de tråde i filterbunken, der sidder og stritter, og hiv så i den. Så følger resten med af sig selv.

På en måde synes jeg jo, det ville have været mere rigtigt, hvis jeg startede med begyndelsen og skrev om dengang, jeg blev født. Men så tror jeg helt ærligt, at jeg allerede efter første linje ville krølle papiret sammen og kaste det i papirkurven.

Nej, så hellere følge Rosa og tage fat i en af de tråde, der sidder og stritter, som hun siger.

For eksempel kunne jeg jo hive fat i den dag ovre på plejehjemmet, da Viggo ikke længere kunne sige et eneste ord, så det var til at forstå. Det er da i hvert fald en dag, der stritter, så den er til at få øje på.

Ja, det tror jeg, jeg vil. Jeg vil lade *mine* ord begynde på det sted, hvor Viggos ord slap op.

Og skal jeg være helt præcis – og det vil Rosa sikkert sige, man skal – så begyndte det allerede dagen i forvejen lidt over

elleve, hvor alle tre kasser var åbne, og hvor der virkelig var pres på. Hvor skannerne hos Mark og Jannie og mig nærmest bippede om kap. Og hvor køen ved min kasse havde vokset sig helt ned forbi hylden med lys og servietter.

Nu gælder det om at rubbe neglene, tænkte jeg, og for alt i verden koncentrere sig. Lade båndet glide. Varerne op under skanneren: rugbrød – bip – smør – bip – æg – bip – tændstikker – bip – brunt bagepulver – bip.

Og hele tiden følte jeg, at Olsen, som gik og snusede rundt mellem hylderne, samtidig sendte sine lange blikke i retning af mig. At jeg når som helst kunne forvente, han stod bag min ryg og holdt øje med hver bevægelse, jeg gjorde, og især med hver eneste krone, jeg gav tilbage i byttepenge.

Det må også have været derfor, at jeg ikke bemærkede, at Pedersen havde taget opstilling i min kassekø.

Jeg plejer jo ellers nok lige at nå at kaste et blik ned ad rækken, så jeg ved, hvad der venter mig. Om der står nogen, jeg kender, og om disse nogen vil betyde, at det måske bliver helt vildt pinligt.

Naturligvis var det ikke spor pinligt, at Pedersen den dag pludselig stod foran mig og rakte mig en femhundredelap. Pedersen er en af Viggos gamle naboer, som er den mest fredelige og flinke gamle mand, man kan tænke sig. Men eftersom jeg sad og koncentrerede mig så intenst, var det først efter, jeg havde nikket og smilet og sagt: Farvel-og-tak-og-ha-en-god-dag, at det helt gik op for mig, hvad det var, Pedersen havde stået og sagt, mens jeg rakte ham byttepengene.

Jeg vil lige fortælle dig, at det står slemt, sørgeligt til med Viggo, genlød Pedersens stemme på en fortrolig, stille måde i mine ører. Men *en* ting er sikkert. Et besøg liver ham op. Jo, jo. Og det er da det mindste, man kan gøre.

Som sagt hørte jeg kun efter med et halvt øre. Men Pedersens ord må alligevel være blevet i butikken et eller andet sted, for senere, da jeg låste mig ind oppe i lejligheden, var det som om, ordene var smuttet i forvejen derop og nu bare

ventede på, at jeg trådte ind: ... Et besøg liver ham op. Jo, jo. Og det er da det mindste, man kan gøre.

Jeg vidste med det samme, at Pedersen havde fuldstændig ret. At det for mit vedkommende var det allermindste, jeg kunne gøre.

Rent faktisk var jeg også allerede bekendt med, hvordan det stod til. Havde et par dage forinden hørt to kunder stå og tale om det i min kassekø. At Viggo havde fået en blodprop og ikke længere kunne sige noget – ikke så ordene var til at forstå, i hvert fald.

Jamen, så er det da godt, at han allerede befinder sig på plejehjemmet, blev der sagt.

Ja, og godt, at Birthe ikke skal opleve at se ham på den måde, lød svaret.

Det synspunkt kunne jeg jo kun være enig i. Og tænkte så ikke mere over det. Havde absolut ikke gjort mig tanker om, hvordan det ville være at besøge én, som ikke længere kunne sige noget. Men nu, hvor jeg vidste med mig selv, at jeg skulle af sted, kunne jeg mærke uroen cirkulere i min krop. Lidt ligesom dengang i gymnasiet, når eksamenstiden nærmede sig – tyskeksamen, for eksempel.

Men det er altså ikke noget, man dør af, tænkte jeg. I morgen, hvor jeg har tidligt fri, kan jeg lige så godt se at komme af sted.

Straks jeg havde skiftet til min egen behagelige T-shirt, tjekkede jeg Olsens vagtplan – måske med et lille håb om, at jeg havde husket forkert og alligevel ikke havde den følgende eftermiddag fri.

Men jo, det havde jeg.

Altså i morgen, sagde jeg med fast stemme til mig selv. I morgen besøger jeg Viggo, og så må det gå, som det kan.